

Camellia

หิวหน้า
ขันที
ผู้
มีสัตว์
ในดวงใจ

冷面督主请低调

四月的罂儿 ซื่อเย่วต๊ะฉีเอ๋อร์ เฟียน
ตี้เอ้อเหม้ง แปล SnellSnail วาด

12

บทที่ 388 ผู้ใดเรียนผูก
ย่อมต้องเรียนแก้

เปลวเทียนส่องสว่างไปทั่วห้อง

เหลียงชิงถั่งสงบสติอารมณ์ ค่อยๆ ยกมือขึ้นโอบกอด
เด็กสาวที่เริ่มจะสะอึกสะอื้น

ความรู้สึกผิดของนางและเสียงสะอื้นลั่นทำให้เขา
ตื่นตัวใจยิ่ง ความเคร่งเครียดในจิตใจตั้งหิมะที่จะละลายจนแทบ
ไม่เห็นร่องรอย

ร่างบอบบางของผู้เป็นภรรยา ทรวดทรงอันอ่อนช้อย
แนบชิดกับร่างกายกำยำล่ำสันของเขา เรือนผมที่ยาวสลวยเต็ม
แผ่นหลังโชยกลิ่นหอมละมุน เมื่อสุดคมก็พลันเกิดความชื้น
ทรวงอย่างประหลาด

“ท่านพี่ ยกโทษให้ข้าได้หรือไม่”

เด็กสาวในอ้อมอกกล่าวเสียงออดอ้อน ร่างอ่อนระทวย
มีอาการสั่นเบาๆ ทำให้เหลือซิงถึงรู้สึกราวความในใจ คล้ายมี
หนอนตัวน้อยค่อยๆ คืบคลานสร้างความปั่นป่วนในหัวใจ

“ได้...”

สายตาเขาเริ่มพราเลือน ทำได้เพียงกระชับที่ข้างหู
กั้ววินซีเบาๆ พร้อมยื่นมือออกไปอุ้มเจ้าหนอนตัวน้อยที่
ช่างทรมาณหัวใจคนขึ้นแล้ววางลงที่เตียงนอน

จุมพิตของเขาร้อนแรงจนนางแทบหลอมละลาย
โอบล้อมตัวนางไว้สิ้นจนร่างกายหมดเรี่ยวแรงจะแข็งขึ้น

แขนเรียวขาวผ่องตั้งหยกของนางค่อยๆ ลูบไล้ผ่าน
แก้มอกกว้างใหญ่ของเขา

ขณะแนบศีรษะเข้าด้วยกัน เขาก็กระชับเสียงกระเส้าที่
ข้างหูนาง

“เหนียงจื่อ...อวินซี มีลูกให้ข้าสักคนเถิดนะ...”

คำคืนนี้ ภายนอกยังคงหนาวเย็น เสียงลมพัดดัง
คนโหยหวนร่ำไห้ แต่ภายในเรือนหลังเล็กกลับร้อนระอุด้วย
ไฟสวาทลูกโซน เน้นนานและอึดเเมใจ

เมื่อทุกอย่างจบลง หลังจากพักผ่อนอยู่นาน กู้วีนซี่จึงค่อยๆ
ลืมตาขึ้นช้าๆ

ครั้นเห็นแขนขาของสามีมีรอยขีดข่วนหลายเส้น
นอกจากจะปวดใจแล้ว นางยังรู้สึกอายอีกด้วย

แต่เหลือซิงถึงกลับไม่ใส่ใจ มือข้างหนึ่งโอบกอดนางไว้
นัยน์ตาเปล่งประกายชื่นบาน

เขาเอาศึระชนกับศึระของนาง ยึดเล็กน้อย ใบหน้า
หล่อเหลาเปี่ยมด้วยความเสนหาไม่เสื่อมคลาย

“มิน่าผู้คนจึงกล่าวว่าสามีภรรยาหัวเตี๋ยงตีกัน ปลาย
เตี๋ยงพลันคืนดี¹ วันนี้ข้าเพิ่งประจักษ์”

¹ สามีภรรยาหัวเตี๋ยงตีกัน ปลายเตี๋ยงพลันคืนดี เป็นสำนวน ความหมายคล้าย
ลั่นกับฟันยอมมีกระทบกระทั่งกันบ้าง

ก๊อวินซีเห็นหน้าแดง ชุกสีระชะลงที่แก้มอกอุ่นของเขา ก่อน
ถามเสียงเบา

“ท่านพี่ คอแห้งหรือไม่เจ้าคะ นี่ก็ดีมากแล้ว ในครัวยังมี
ถั่วแดงต้มน้ำผึ้งเหลือไว้ ข้าจะไปตักมาให้ท่าน”

เหลียงชิงถึงจุมพิตลงที่มือน้อยของนาง กล่าวด้วยความ
ห่วงใย “ไม่ต้องแล้ว อากาศหนาวมาก บนโถ๊ะมีน้ำชา เราดื่ม
เพียงเท่านี้ก็พอ”

เขาพูดพลางใช้แขนยันกายลุกขึ้นหนึ่ง ก่อนหันไปมอง
ก๊อวินซีพร้อมเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“ข้ารินน้ำชามาให้หนึ่งจ้อดีกว่า เมื่อครูเจ้าครวญคราง
เสียงไพเราะเสนาะหูยิ่ง คาดว่าตอนนี้คงจะล้าคอแห้งผาก”

ก๊อวินซีชินอายเสียจนต้องเบือนหน้าหนี นางลงจาก
เตียงพลางดุเสียงเบา

“นับวันท่านพี่ก็ยิ่งพูดจาไม่สำรวมใหญ่แล้ว ข้าจะไป
ห้องครัวตักถั่วแดงมา ถือเป็นอาหารม้อตึก แม่ไม่ยากกินก็
ต้องกิน”

ขณะเปิดประตูก็มีลมหนาวพัดกรุเข้ามาจนเหลือซิงถึง
ต้องรีบซุกร่างกายท่อนบนที่เปลือยเปล่าเข้าไปในผ้าห่ม

เหลือซิงถึงครุ่นคิดถึงชีวิตในวันหน้าของตนและภรรยา
ภาพแห่งความสุขมากมายผุดขึ้นจนทำให้เขาเคลิบเคลิ้ม
มุกปากปรากฏรอยยิ้ม ดวงตาเป็นประกายดังแสงแรกแห่ง
รุ่งอรุณ

คืนนี้เหลือซิงถึงหลับลึกเป็นอย่างมาก ทว่าขณะตื่นมา
กลับรู้สึกล่าคอแห้ง ศีรษะหนักอึ้ง หัวสมองคล้ายนึกอะไรไม่ใคร่
จะออก

เขาไม่รู้เลยว่าถั่วแดงต้มน้ำผึ้งที่กินไปเมื่อคืนถูกก๊อวินซี
ใส่ยาบางชนิดลงไป เหลือซิงถึงโซเซลุกขึ้นสวมเสื้อผ้า ก่อนจะ
เดินไปข้างโต๊ะ รินน้ำชาดื่มอย่างกระหายสองถ้วย

ทันใดนั้นนิ้วกลางของมือซ้ายก็รู้สึกเจ็บเล็กน้อย

เหลือซิงถึงพลิกฝ่ามือขึ้นดูก็เห็นที่ปลายนิ้วมีจุดเล็ก ๆ
น่าสงสัยซึ่งยังมีคราบเลือดติดอยู่

หรือว่าเตียงนอนมีเห็บหมัด หรือจะเป็นแมลงชนิดอื่น

เหลียงชิงถึงเอามือตบบนที่นอนและหมอนมุ้ง ทั้งยังหยิบ
ขึ้นมาปัดให้สะอาดอีกครั้ง

ส่วนตัวเขามีได้กล้วสัตว์เหล่านี้ เพราะอย่างไรก็เกิดเป็น
ลูกผู้ชาย ผิวหนังหยาบหนา ถูกกัดแล้วก็แล้วไป ทว่าเลือดของ
เด็กสาวย่อมหอมหวานกว่ามาก เขาจะไม่ยอมให้พวกมันมา
สัมผัสภรรยาสาวของตนเป็นอันขาด

ขณะที่กำลังจะลงบันไดก็ได้ยินเสียงพูดคุยหัวเราะดังมา
จากชั้นล่าง ฟังดูคึกคักยิ่ง

เมื่อเดินลงไปก็เห็นก๊อวินซี ลู่เจียนเกอและหัวหนาน-
จีเยียนกำลังล้อมวงอยู่ที่โต๊ะกินข้าว กินอาหารพร้อมพูดคุยกัน

บนโต๊ะมีอาหารหลายอย่าง ล้วนแล้วแต่สีสรรน่ากิน ชวน
ให้น้ำลายสอ โดยเฉพาะเนื้อผัดจานใหญ่ที่อยู่ตรงกลาง อาหาร
จานนี้ถูกผัดด้วยเครื่องปรุงรสลิบหอมหวาน ดูมันวาวน่ากินมาก

“ท่านน้ำตื้นนอนแล้วรี”

ลู่เจียนเกอรีบยื่นขึ้นพร้อมประสานมือคารวะ แวดตามี
รอยยิ้ม ทว่าแฝงด้วยประกายบางอย่าง

วันนี้เขาตั้งใจมาเยียนเพื่อจะรับของสองอย่างที่แม่หมอ
ต้องการ

หัวหนานจีเยียนติดตามมาด้วยเพื่อจะขอขมากู่วีนซี
ต่อหน้า

เมื่อมาแล้ว หัวหนานจีเยียนยอมต้องเสแสร้งเล็กน้อย
ทำเป็นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับโลหิตประสาใจ

จากความสัมพันธ์ฉันสหยาและญาติสนิท คงไม่มีสิ่งใด
สำคัญไปกว่าการปรับความเข้าใจอีกแล้ว

กู่วีนซีดีใจยิ่งจึงชวนให้ทั้งคู่อยู่กินข้าวเที่ยงด้วย โดย
มีจานหลักคือผัดเนื้อสับหอมหวานที่หัวหนานจีเยียนอยากกิน
มานาน

เหลียงชิงถึงมองทั้งสามคน ก่อนกล่าวด้วยความตกใจ

“นี่เป็นเวลาอาหารเที่ยงแล้วรี ข้ากลับไปนานเพียงไหน”

ตั้งแต่ถึงเวลากินข้าว กู่วีนซีก็ลอบกังวล เพราะสามีของ
นางไม่เคยนอนหลับยาวเช่นนี้มาก่อน

นางสงสัยว่าจะเป็นเพราะเมื่อคืนนี้นางใส่ยานอนหลับ
ปริมาณมากเกินไปหรือไม่ แต่บัดนี้ได้มาเห็นเขายืนอยู่ต่อหน้า
ทุกคน สีหน้าเป็นปกติ แม้จะดูจืดจางเล็กน้อย แต่ก็ทำให้เบาใจ
ได้บ้าง

เมื่อมาหวนคิดดูอีกที เพราะเมื่อวานเขาใช้แรงงาน
ไม่น้อย กลางคืนยังโหมหนัก จากนั้นยังถูกวางยานอนหลับ

หากตื่นมาแล้วยังกระปรี้กระเปร่าจึงจะนับว่าประหลาด
มากกว่า!

“พวกเจ้า...มาด้วยรี”

เหลือซึ่งถึงเหลือบตามองไปยังหัวหนานจีเยี่ยนพร้อมยิ้ม
เล็กน้อย

วันก่อนนางมีปากเสียงกับลู่อู๋เจียนเกอ แต่วันนี้กลับมา
เยื่อนพร้อมหน้า เด็กสาวยิ้มแย้มแจ่มใสดังเดิม แสดงว่าเรื่อง
หมางใจคงคลี่คลายแล้ว

“แะๆ ขำตั้งใจมาเยี่ยมหน้าสะไกร...”

ห้วนหนานจีเยี่ยนรีบปากหวานเข้าไปใส่ คล้องแขนเหลิ่ง-
ชิงถึงแล้วพาเขาไปนั่งลงบนเก้าอี้ จากนั้นก็จัดชามและตะเกียบ
ชุดใหม่ให้เขา

“ท่านน้ำ วันก่อนเพราะข้าไม่ดีเอง นิสสัยข้าว่าวาม ไม่ทัน
รอให้อาเจียนอธิบายก็รีบหนีไปเสียก่อน ข้าเป็นฝ่ายผิด เมื่อครู
น้ำสะไภ่ยกโทษให้ข้าแล้ว ท่านอย่าได้ถือสาเลยนะ”

“อ้อ”

เหลิ่งชิงถึงเหลือบตามองนางพลางกล่าวสัพยอก “นิสสัย
เอาแต่ใจของเจ้านี่คงมีแต่หัวเออร์ที่ปรามอยู่กระมัง”

ห้วนหนานจีเยี่ยนใบหน้าแดงเรื่อ ก้มหน้าและกล่าวด้วยความ
ลำบากใจ

“โธ่เอ๋ย พุดไปพุดมาก็เพราะของสิ่งนั้น ใครให้น้ำสะไภ่
คิดจะปิดบังท่านน้ำจึงก่อให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้นมาเช่นนี้เล่า”

“เป็นของสิ่งใด”

เหลิ่งชิงถึงมองก๊อวินซีด้วยความสงสัย

นางตักข้าวชามหนึ่ง วางลงข้างมือเขา ก่อนจะเลื่อน
กล่องผ้าไหมหนึ่งใบไปใกล้

“ท่านเปิดดูเองเถิด”

เหลียงชิงถึงเปิดฝากล่องสีน้ำเงินปักลายดอกทับทิมออก
จากนั้นแววตาก็ตะกะกั๊ก เขาร้องอุทาน

“เป็นพู่ห้อยพัดทึงดงมยี่ง”

เขาเกี่ยวเอาพู่ยาวมัดเกลียวด้วยโซ่เล็กๆ สีทองขึ้นมา
พิจารณาอย่างละเอียด ยังมีลูกตุ้มเคลือบทองเป็นประกาย
สีเหลืองอันเป็นงานประดิษฐ์ที่ทำด้วยความประณีตจนดูคล้าย
วงแหวนจำลองขนาดเล็ก

ภายใต้ลูกตุ้มนั้นยังมีพู่ที่เรียงร้อยด้วยลูกปัดขนาดเท่า
เม็ดถั่วเขียวอีกแปดสิบเอ็ดเม็ด

หากเอาลูกตุ้มนั้นมาอยู่ตรงหน้า มันจะหมุนตามวัตถุ
ทรงกลมช้าๆ ภายในยังมีแกนคู่ที่เอนเอียงแต่ไม่มีวันล้มลง

เห็นได้ชัดว่ากว่าจะออกแบบสิ่งพิเศษเช่นนี้ได้ต้องใช้
ความคิดไม่น้อย

หัวหนานจีเยี่ยนลุกจากที่นั่ง ย้ายมานั่งลงข้างกาย
เหลิ่งชิงถึงพร้อมกล่าวด้วยความเบิกบาน

“น่าสะใภ้รู้ว่าท่านได้รับขลุ่ยหยกขาวจากท่านน้ำใหญ่
จึงอยากหาของพิเศษบางอย่างให้ จะให้เหมาะสมกับสิ่งแทน
ความรักที่ท่านเคยมอบให้นาง”

“สิ่งแทนความรัก”

“ใช่ ท่านเคยมอบกำไลหยกชั้นดีให้น่าสะใภ้มิใช่หรือ
เจ้าคะ น่าสะใภ้บอกว่า ไหว้ฟ้าดินก็ไหว้แล้ว คนก็เป็นของท่าน
แล้ว อย่างไรก็ตามสิ่งแทนความรักสักอย่างหนึ่งเพื่อแสดงถึง
ความรักที่มีต่อท่าน”

เด็กสาวเอ่ยวาจาจะฉาน แสดงกิริยาพยักพยิตอย่าง
น่ารัก ทุเรื่องอย่างหน้าตาเฉย

เหลิ่งชิงถึงใจอ่อนโดยพลัน เอื้อมมือไปโอบเอวของ
กู่วีนซีที่นั่งอยู่ด้านข้าง จากนั้นก็กระซิบที่ข้างหูนางด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน

“ขอบใจเหินยงจื่อมาก ของสิ่งนี้ถูกใจข้ายิ่งนัก ก่อนหน้า
นี้เป็นเพราะข้าไม่รู้เอง”

ลู่เจียนเกอพูดแทรกขึ้นมา “ท่านน้ำ ท่านกับน้ำสะไภ้ผ่าน
อุปสรรคมากมายกว่าจะมีวันนี้ น้ำสะไภ้ย่อมเห็นความสำคัญใน
ความรักของท่าน”

“นางติดตามท่านมาอยู่ชั๊อ แปลกที่แปลกทาง ไม่รู้จักผู้ใด
เลย นางไม่รู้ว่าที่ใดมีช่างฝีมือที่พอเชื่อถือได้บ้าง หากไม่มาหา
ข้าแล้วจะหาใครได้อีก ถ้าจะโทษก็ต้องโทษจี้เยียนที่ก่อเรื่อง-
ก่อราวขึ้นมา”

หัวหนานจี้เยียนรีบรับลูกต่อ “ใช่ๆ ต้องโทษข้าผู้เดียว
ด้อยปัญญาไม่รู้จักจุกคิด ดังนั้นจึงทำให้เรื่องบานปลาย ข้าขอ
ลงโทษตัวเองด้วยการดื่มสามจอก”

กล่าวจบก็ยกถ้วยสุราของลู่เจียนเกอขึ้น แหงหน้าดื่ม
จนสิ้น

นางเอ๋อมมือไปจับไหสุราอีกครั้ง แต่กลับถูกลู่เจียน-
เกอกดมือไว้

“แม่คุณทูนหัว อย่าได้อวดเก่งนัก”

“ให้ข้าตีหม่อมน้อยเถิด วันนี้ข้าตีใจยิ่ง...” นางเริ่มอแง

“ชีว...ให้พ่อประมาณเถิด” ลู่เจียนเกอถลึงตาพลง
ยักคิ้วหลิวตาให้นาง

“นั่งดี ๆ!”

เด็กสาวแลบลิ้นน้อย ๆ แต่ก็ทำตามอย่างว่าง่าย

กั๋ววินชียืมอ่อนโยน ก่อนกล่าวต่อเหลิ่งชิงถึง “ท่านพี่
อีกประเดี๋ยวท่านเอาพู่นี้ห้อยไว้กับขลุ่ยหยกเถิด”

เหลิ่งชิงถึงพยักหน้า

“ได้ เหนียงจื่อว่าอย่างไรก็ทำอย่างนั้น ทว่าแม้ขลุ่ย
เลานั้นจะหายากก็จริง แต่พี่ใหญ่มอบให้ผู้ไม่รู้เรื่องดนตรีอย่าง
ข้าก็นับว่าเสียของอยู่ไม่น้อย”

ลู่เจียนเกอหัวเราะ “ได้ยินว่าน้ำสะไภ่เคยเรียนรู้เรื่อง
ดนตรีมาจากท่านน้ำใหญ่ หากท่านน้ำต้องการจะฟังเพลงก็ให้
น้ำสะไภ่เป่าขลุ่ยให้ฟังก็ได้”

ก๊อวินชีรีบโบกมือ “อย่าได้ล้อเล่นเลย เมื่อเทียบกับ
เปาซลู่ย์ ข้าชอบการทำอาหารมากกว่า”

หัวหนานจีเยียนกลืนเนื้อเปิดที่อยู่ในปาก ก่อนกล่าวว่า
สัพยอก “น้ำสะเก็มเกิดมาก็ต้องใช้แรงงานโดยแท้ อยู่ว่างเป็น
ไม่ได้”

ขณะพูดคุยหยอกล้อกันอยู่ แม้ก๊อวินชีกับลู่เจียนเกอจะ
นั่งห่างกัน แต่ก็แอบส่งสายตาให้กันเจิบๆ

นางแม้มปากยิ้มเล็กน้อยพร้อมพยักหน้า

ส่วนเขากะพริบตาหนึ่งที่ ถือเป็นการตอบรับ

เรื่องบางอย่างต่างรู้ดีแก่ใจโดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยปาก

การมาเยี่ยมเยียนครั้งนี้ ลู่เจียนเกอใช้ลูกตุ้มสี่เหลี่ยม
หนึ่งลูกก็สามารถคลี่คลายความบาดหมางระหว่างนางกับสามี
ได้

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ก๊อวินชีรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่ง

ร้านอาหารตงโจวยามเย็นมีคอมไฟแขวนสูง ภายในมี
แขกหรือเต็มร้าน

บนท้องถนนที่เจียบงันภายนอกร้าน บุรุษสามคนสวม
ชุดชาวภาคกลางยืนอยู่ในชอกมุ่มที่เป็นเงามืด สายตาร้อนรน
จับจ้องไปยังประตูของร้านอาหารคล้ายรอคอยผู้ใดอยู่

และแล้วก็มีคนสองคนเร่งรีบออกจากร้านมา เหลียวซ้าย-
แลขวาด้วยความระมัดระวัง ก่อนจะหยุดไม่จิ้มฟันในปากทิ้งแล้ว
เดินมาพบกับสามคนที่หลบซ่อนอยู่

มีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

“สืบข่าวมาแน่ชัดแล้ว สองคนนั้นมียึดติดกับทางร้าน
หากถึงเวลาจะมาส่องเครื่องปรุง ท่านว่าควรให้พี่น้องเราดักซุ่มไว้
พอถึงเวลาค่อยจับคนดีหรือไม่”

ผู้นำของสามคนนั้นขมวดคิ้วพร้อมเอ่ยปาก

“ไม่ได้ เราจำเป็นต้องดักซุ่มไว้ แต่ท่านหัวหน้าเยร์ที่
เมืองหลวงสั่งการมาว่าอย่าได้แหวกหน้าให้รู้ตื่น หาเบาะแสให้

แน่ชัดจนรู้ที่ซ่อนตัวของพวกมัน หลังจากนั้นก็สุดแต่เบ๊องบนจะ
ชี้ขาด”

คนอยู่ตรงข้ามมีสีหน้าตกใจ

“หรือฝ่าบาททรงคิดจะ...”

ผู้นำริบโบกมือ

“กลับไปสาขาแล้วค่อยหาหรือ ไป!”

บทที่ 389 ฝ่าบาท

ทรง ‘หายตัว’ ไป

แคว้นต้าอี้ วังหลวง

รัตติกาลมาเยือน ความมืดเข้าปกคลุมไปทั่ว

แสงจากตะเกียงส่องสว่างไสวประหนึ่งทั่วตำหนักฉาบ
ด้วยสีทอง แสงส่องลอดขอบหน้าต่างสีแดงสลักลายดอก
หลิงฮวา² สาดส่องไปถึงทางเดินเก่าชั้นจันเสาแต่ละต้น
ขาวโพลนราวกับเป็นเวลากลางวัน

“เหลวไหลนัก...”

เสียงแผดก้องออกจากตำหนักฉินหมิง เป็นเสียงแหลม
อันทรงอำนาจยิ่ง โดยเฉพาะท่ามกลางราตรีที่เงียบสงัดก็ยิ่ง
ก้องกังวานชัดเจน

² ดอกหลิงฮวา คือดอกอัลมอนต์ เป็นดอกไม้ที่คล้ายดอกซากุระ จะบานเต็มที
ในฤดูใบไม้ผลิ

ในท้องพระโรง เชื้อวไท่เพยถลึงดวงตาดำลลับ จ้องมอง
ชั้นที่หนุ่มซึ่งหมอบอยู่เบื้องหน้า ภายใต้แสงไฟที่สาดส่อง
เครื่องแต่งกายเต็มยศของนางแพรวพราวงดงามยิ่ง แสดงถึง
ความหรูหราภูมิฐาน

แหวตานางมีไฟโทสะแผดเผา มองชั้นที่ที่อยู่ในชุดมังกร
สีเหลือง แต่เมื่อมองไล่ไปถึงใบหน้าก็พบว่าเกิดจากการ
แปลงโฉมเป็นฮ่องเต้

เชื้อวไท่เพยสองมือกำแน่น ร่างกายสั่นระริก เครื่องสวม
ศิระอันก่อปรด้วยปิ่นหงส์ประดับมุกพร้อมสร้อยระย้าไหมทอง
สั้นไหวไม่หยุดจนเกิดเป็นเสียงกระทบเยียบเย็น

ฮู่กั๊ยเพยสือหยวนชิงยืนอยู่ด้านข้างเชื้อวไท่เพย
นิ้วเรียวกริดผ้าเช็ดหน้าสีม่วง คอยจับหางตาเป็นระยะ ปลาย
จมูกแดงเรื่อคล้ายผ่านการร้องไห้เสียใจอย่างหนักมา

ยามนี้เชื้อวไท่เพยดวงตาแดงก่ำ โคนงิ้วต้วลงเล็กน้อย ก่อน
จะชักถามชั้นที่เสียงเข้ม

“ข้าเป็นพระมารดาของฮ่องเต้ ยามนี้ฮ่องเต้ไม่ได้ประทับ
อยู่ในวัง ข้าจึงต้องชักใช้ไล่เสียงเอากับเหล่าบริวารที่รับใช้

ใกล้ชีวิตอย่างพวกเจ้า แต่ก็ช่างเถิด ในเมื่อทุกคนต่างบอกว่าไม่รู้
เช่นนั้นข้าจะเลี้ยงไว้ให้เปลืองข้าวสุกอยู่ไย เด็กๆ ลากตัวไป
กุดหัวเสียให้หมด!”

สตรีผู้โกรธเกรี้ยวสะบัดแขนเสื้อ ทันใดนั้นก็มีการ
รักษาการณ์กลุ่มหนึ่งวิ่งเข้ามาในตำหนัก

เกือบหนึ่งเดือนมานี้ ฮองเต้หัวหนานขึ้นขลุ่ยอยู่กับ
ราชกิจมากมาย อยู่แต่ในตำหนักจินหมิงไม่ยอมไปที่ใด
กองงานส่วนพระองค์ว่างเปล่า การเลือกแผ่นป้ายหยกก็ค้างคา
เหล้าสนมไม่เป็นที่โปรดปราน

มีเพียงฮู่กู่ยเฟยผู้เดียวที่ได้ถวายนวนิพนธ์ แต่
ไม่นานก็ห่างเหินไป แรกๆ นางก็ไม่ได้ผิดสังเกตอันใด

คิดเพียงว่าฮองเต้หวังไบบ้านเมืองจึงตรากตรำทำงาน
หนักจนลืมเรื่องส่วนตัว

ถัดจากนั้นนางจึงดื่มเครื่องเสวยบำรุงสุขภาพด้วยตัวเอง
ทุกวัน นำไปส่งถึงตำหนักใหญ่

จากการพูดคุยสนทนา นางรู้สึกว่าฮ่องเต๋เย็นชาห่างเหิน
แม้แต่อาภักิริยาก็ดูแปลกไปด้วย

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว พรึบตาก็ใกล้ถึงปลายปี
วันที่สามสิบ

ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ฮ่องเต๋ไม่เคยเจียดไปวังหลัง
แม้แต่ก้าวเดียว

เรื่องนี้ยอมทำให้ฮู่กั๊ยเพยร้อนใจเพราะเป็นห่วง
ในสุขภาพของฮ่องเต๋ เมื่อสบโอกาสไปเข้าเฝ้าที่ตำหนักฉือหนิง
จึงได้บอกให้เซี่ยวไท่เพยรู้เรื่องนี้

มารดายอมรู้ใจบุตร เซี่ยวไท่เพยคล้ายตระหนักถึง
บางอย่างจึงรีบพาผู้เป็นสะใภ้กลับมายังตำหนักฉินหมิง

มาถึงจึงได้รู้ว่า ตลอดหนึ่งเดือนมานี้ ‘ฮ่องเต๋’ ซึ่งว่า
ราชการและตรวจฎีกาใหญ่หน่อย แท้จริงกลับเป็นชั้นที่ที่
แปลงโฉมมา

ส่วนหัวหน้าชั้นตัวจริงแอบหนีออกจากวังไปเมื่อหนึ่ง
เดือนที่แล้ว

“ไท่เฟยทรงอภัย ขอทรงไว้ชีวิตด้วยเถิด...”

เมื่อเห็นทหารรักษาการณ์สืบทว่าคนในชุดเสื้อเกราะสีเข้มเข้าใกล้ ชั้นที่ซึ่งสวมชุดมังกร รวมไปถึงชั้นที่และนางกำนัลอีกเจ็ดแปดคนในตำหนักก็พากันเปล่งเสียงโฮ คุกเข่าลงพื้น พร้อมโขกศีรษะเป็นพัลวัน

“ก็ได้ เช่นนั้นพวกเจ้าจงรีบบอกมาว่าฮ่องเต้ไปที่ใดกันแน่” ฮู่กู่ยกเพยสะบัดผ้าเช็ดหน้าที่ใช้ซับน้ำตา ถ้ามั่นที่ด้วยความร้อนใจ

ชั้นที่แนบหน้าติดกับพื้นพรหม ใบหน้าเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปด้วยคราบเหงื่อและน้ำตาปะปน ตอบอย่างล่อล่ลล็ก

“ทูล...ทูลไท่เฟย ฝ่าบาท...ทรงติดตามหัวหน้าเยว้แห่งหน่วยตงฉ่าง เสด็จออกจากเมืองหลวงไปเจียบๆ พะยะคะ”

“หา...”

เซียวไท่เฟยตะลึงงัน ยกมือขึ้นทาบอก “บอกมาเร็ว ฮ่องเต้ออกจากเมืองหลวงไปทำเรื่องอันใด”

เซียวไท่เฟยยามนี้ไม่คำนึงถึงฐานะหรือธรรมเนียมใดๆ ทั้งสิ้น ก้มตัวลงไปกระซอกคอเสื้อของชั้นที่ ขณะถามเสียงกร้าว สองตาแดงก่ำยังเปล่งประกายหวั่นใจ

แท้จริงไม่ต้องรอคำตอบจากชั้นที่ นางก็พอรู้ร่างๆ ในใจ

ชั้นที่หุดคอเข้าไปในชุดมังกรพลงตบเสียงสั้น

“ทูล...ทูลไท่เฟย ฝ่าบาทรับสั่งให้หัวหน้าเย้วถวย อารักขาเพื่อไปยังซีอี้ รับสั่งว่า...จะไปรับตัวอวิ้นก๊วยผินกลับมา”

“ว่ากระไรนะ”

ครั้งนี้ไม่ต้องรอให้เซียวเมี่ยวอิงถามซ้ำ สู้ยักยิบเฟยสื่อ-หยวนชิงก็เป็นฝ่ายนั่งไม่ติดแทนแล้ว นางเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปาก เบิกตากว้างด้วยความตกใจสุดขีด

เซียวไท่เฟยคลายมือออกช้าๆ ขณะยืตัวขึ้น ลมหายใจก็หอบแรงหนักหน่วง สายตาเลื่อนลอยไร้เป้าหมาย ถัดจากนั้น นางจึงโบกมือ สั่งการไปยังเหล่าทหารรักษาการณ์

“ไป ลากตัวบ่าวที่อยู่ตามมุมห้องออกไป โบกให้ตาย ทั้งหมดแล้วเปลี่ยนคนชุดใหม่มาดูแลฝ่าบาทแทน”

“ไท่เพยไ้วชีวิตด้วย...”

“ไท่เพยโปรดเมตตาด้วย...”

เหล่าทหารที่มีสีหน้าเฉยเมยกรูกันเข้ามา จับตัวเหล่าข้าราชการที่ไร้เรี่ยวแรงจะขัดขึ้นออกจากตำหนักไปอย่างไม่ปราณี

เชียวไท่เพยหันหน้ามา ริมฝีปากแดงฉ่ำงดงามพลันหยุดรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม นางกล่าวเสียงเบาหวัดดังสายลมที่โชยพัดตามรายทาง

“ครานี้เหลือเจ้าเพียงผู้เดียวแล้ว ควรจะทำเช่นไร คงรู้ใช้หรือไม่”

ขณะที่ตัวสั่นงันงก สองแขนหนีบอยู่ข้างกายแน่น ขณะตอบก็ริมฝีปากสั่นระริก

“ทูลไท่เพย บ่าว...บ่าวยอมรู้ดี...”

“อืม”

เชียวไ้ไ้เฟยรับคำเบาๆ แวตาดุดันค่อยๆ คลี่คลายจน
กลายเป็นปกติ นางเหลือบตาไปยังชั้นที่ ก่อนกล่าวเสียงเรียบ

“ดีมาก แสดงให้เหมือน รอสองเต้กลับมาเมื่อใด ข้าจะมี
รางวัลให้อย่างงาม แต่หากมีพิรุณแม้แต่น้อย ข้าจะสั่งประหาร
บ้านเจ้าเก้าชั่วโคตร”

ชั้นที่สะดุ้งโหยง ฟุ่บตัวลงพื้นอีกครั้งพร้อมละล้าละลัก

“กระ...กระหม่อมขอบพระทัยไ้ไ้เฟย”

สื่อหยวนชิงเดินตามเชียวไ้ไ้เฟยออกมาจากตำหนัก
จินหมิง

ในใจลอบครุ่นคิด

อวิ้นกั๊ยผินรี คงเป็นสตรีที่ชื่อ ‘อวิ้นซี’ กระมัง...

นางก็คือสตรีที่ทำให้สองเต้มีอาจลืมนั่นรี

ครั้นมาหวนคิด วังหลังมีสาวงามถึงสามพันนาง จะมีสตรี
เลอโฉมหยาดฟ้ามาดินถึงชั้นไหนที่ฮ่องเต้ไม่เคยพบพานมา
ก่อน

แต่บัดนี้เพื่อนางเพียงผู้เดียวก็ถึงชั้นไปตามหาถึงต่าง
แคว้นด้วยตัวเอง

แม้สื่อหยวนชิงจะเข้าวังมาไม่นาน แต่ก็เคยได้ยินเสียง
ร่ำลือบางอย่าง มีคนแอบซุบซิบว่าบรรดาสนมที่เคยถูกฮ่องเต้
เลือกป้ายจนได้ถวายตัว ไม่ว่าจะเป็นมากน้อยก็มีบางส่วนที่
คล้ายคลึงกับสตรีผู้นั้น...

มาบัดนี้ หากไม่ได้ยินชั้นที่ผู้นั้นเอยจากปาก คาดว่า
สื่อหยวนชิงยังคงจับต้นชนปลายไม่ถูกเสียด้วยซ้ำ

หัวใจซึ่งปกติหนึ่งสงบ ตอนนี้คล้ายเกิดคลื่นธำโถม เป็น
กระแสน้ำหนุนกุดทပ်ในทรวงจนทำให้ศักดิ์ศรีและความ
หยิ่งทะนงของนางสลายหายไปสิ้น ซ้ำยังจับตัวนางโยนทิ้ง
ลงในเหวลึกอันเยียบเย็นสุดขีด ให้ได้รับความทุกข์ทรมานจน
ไม่อาจฟื้นคืนชีพได้อีก

นางเป็นเพียงสตรีอ่อนแอที่ไม่มีแรงแม้แต่เชือกไก่อั้ตั้งแต่เล็กมาก็ได้รับการสั่งสอนด้วยตำรา ‘ข้อห้ามแห่งอิสตรี’ และ ‘โอวาทอิทธิเพศ’ ไม่ว่าทำการใดล้วนเคร่งครัดต่อกฎระเบียบ ไม่กล้าออกนอกกรอบ

เมื่อเข้าวังมา นางยิ่งสำรวมกายวาจาและใจมากขึ้น ตั้งใจปรนนิบัติเชียวไ้เพยและฮ้องเต้เป็นอย่างดี

นางเกิดความรักต่อหัวหนานชินเข้าแล้ว บักใจแน่วแน่ว่า เขาคือสามี เป็นแผ่นฟ้าที่นางจะพึ่งพาไปชั่วชีวิต

และที่สำคัญคือ เนื่องจากเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวที่ฮ้องเต้โปรดปราน นางจึงเชื่อมั่นใจว่าเสน่ห์และคุณสมบัติอันเพียบพร้อมของตนสามารถผูกใจฮ้องเต้ไว้ได้ ทำให้เขาไม่คิดทอดทิ้งตนไปหาผู้ใดอีก

จวบจนวันนี้ ความฝันอันเพริศแพร้ว ความรัก ความสุข ความหรูหราสวยงามในอนาคต ล้วนถูกสตรีที่ชื่อ ‘อวิ้นชี’ ทำลายจนย่อยยับ

เพียงชั่วพริบตา สือหยวนซิงก็เกิดความรู้สึกว่าโลกที่เต็มไปด้วยสีสันกลายเป็นมืดมิด ตกอยู่ในวังวนของความสับสนอลหม่าน

ไม่ว่านางจะคลำทางอย่างไร พยายามดิ้นรนไขว่คว้าอย่างไร ก็ไม่อาจเห็นแสงสว่าง ไม่พบทางออกใดๆ

ความจริงที่อยู่เบื้องหน้าคือลมหนาวกระโชกแรง บาดผิวหน้า แต่กลับเจ็บแสบไปถึงเนื้อใน

เมื่อหวนนึกถึงความรักหวานชื่นที่ผ่านมา หญิงสาวก็ไม่อาจกลั้นความโศกเศร้าไว้ได้ นางก้มหน้าปล่อยเสียงสะอื้นให้ออกมา

เขี้ยวไต่เพยเดินนำหน้า เดิมทีก็กลัดกลุ้มอยู่แล้ว ตอนนี้ยังมาได้ยินเสียงสะอื้นที่อยู่ทางด้านหลังอีก สีหน้าจึงยิ่งบูดบึ้ง ผิเท่าหยุดชะงัก นางหันไปมองสือหยวนซิงพร้อมทวาด

“ร้องให้ๆ เจ้าก็ดีแต่บีบน้ำตาเท่านั้น”

สื่อหยวนชิงสะดุ้งสุดแรง หยุดสะอึกสะอื้นโดยพลัน
ริมฝีปากแห้งผากเม้มสนิท พยายามสะกดกลั้นเสียงสะอื้นให้
ที่จะผุดขึ้นจากลำคออีก

เชียวไต่เฟยมองด้วยสายตาเหยียดหยาม กล่าวคำพูด
แทบไม่เว้นหน้า

“เจ้านี่นะ เสียที่เป็นถึงธิดาเสนาบดีฐานะสูงส่ง หน้าตาก็
ไม่ได้ด้อยกว่าใคร แต่ใจจึงได้โง่เขลาเบาปัญญาหนัก แม้แต่สามี
ตนยังคุมไว้ไม่อยู่!”

“ฮือๆ เสด็จแม่ หม่อมฉันผิดไปแล้ว...”

วันนี้ยามออกจากตำหนักคงไม่ได้ดูฤกษ์ยามให้ดีจึง
ประสบแต่เรื่องไม่ได้ตั้งใจไปเสียหมด

เมื่อครู่เพิ่งถูกขันทีไร่ตอผู้หนึ่งเปิดเผยความลับของ
ฮ่องเต้ที่ออกจากเมืองหลวงไปยังไม่หน้าใจ มาบัดนี้ยังถูก
มารดาของฮ่องเต้ตำหนิซึ่งหน้าต่อหน้าเหล่าข้าราชการอีก

สื่อหยวนชิงเหวี่ยงผัดเต็มแผ่นหลัง เสียใจอย่างยิ่งยวด แต่
ก็ไม่อาจหาที่ระบายได้

หญิงสาวเข้าอ่อน ทรวดกายลงพื้น อยากร้องไห้แต่ก็
ไม่กล้าเสียงดัง ได้แต่สะอื้นเบาๆ พลังก้มหน้าตอบ “เสด็จแม่
เป็นความผิดของหม่อมฉันเอง หม่อมฉันโง่เขลา ยิ่ง ขอเสด็จแม่
ทรงอภัยด้วย...”

เชียวไต้เพยแววตาหม่นลง รู้สึกโกรธแค้นและปวดใจยิ่ง
หลังจากเงยหน้าถอนหายใจเฮือกใหญ่ก็ยกเท้าข้างหนึ่งซึ่งสวม
รองเท้าปักลายดอกโบตั้นประดับไข่มุกตงจูที่ส่วนหัว ตะแคง
ไปที่หินก้อนใหญ่ข้างทางสองที

“เจ้าลูกขึ้นเตี้ยวันนี้ เอ้อ ปกติท่านเสนาบดีสี่เป็นคน
เตี้ยเตี้ยๆ ตัดสินใจเจียบขาด ไฉนจึงมีริดาไม่เอาไหนอย่างเจ้า
ได้ หึๆ เจ้าทำให้ข้าผิดหวังนัก เสียทีที่สนับสนุนเจ้ามานาน”

สื่อหยวนชิงรู้สึกใบหูร้อนวูบ อับอายขายหน้าจนต้อง
ปิดหน้ารำให้เจียบๆ

เชียวไต้เพยถอนหายใจ ก่อนแหงนหน้ามองเสี้ยวจันทร์
บนท้องฟ้าพลางกล่าวรำพึง

“เพียงหญิงที่คล้ายดอกไม้โรยราก็ยังสามารถกุมหัวใจ
ของฝ่าบาทได้โดยง่าย เห็นที่ฐานะกุ่มเพยคนโปรดของเจ้าจะ
อ่อนแอเสียแล้ว...”

สือหยวนชิงตกใจจนใบหน้าซีดเผือด รีบจับชายกระโปรง
ของไท่เพยไว้ ใบหน้าที่เสริมแต่งงดงามเปรอะเปื้อนสิ้นเพราะ
น้ำตา

“ขอเสด็จแม่โปรดเห็นใจหม่อมฉัน ชีทางสว่างให้ด้วยเถิด
หม่อมฉันจะขาดฝ่าบาทมิได้และไม่ยอมให้พระองค์ทอดทิ้ง...”

เซียวไท่เพยเหยียดปากยิ้มหยัน ก่อนจะถอนหายใจ

“ข้าจะมีปัญญาใดช่วยได้เล่า ในเมื่อฝ่าบาทเป็นสามีเจ้า
หากเจ้ารักเขาจริงและต้องการเป็นที่โปรดปรานอีกย่อมคิดหาวิธี
ได้เอง”

กล่าวจบก็สะบัดแขนเสื้อ เดินจากไปพร้อมกับเหล่า
ข้าราชการบริพาร ปลอมยให้สือหยวนชิงนั่งอยู่เพียงลำพังใต้
แสงจันทร์ด้วยสีหน้าเหม่อลอย

บทที่ 390 ตามหา

พบแล้ว (1)

ชี้อี เขตชายแดน

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาเหลือซึ่งถึงและ
ภรรยาที่ย้ายจากเขาผิงซานมาอยู่บ้านเช่าที่ถนนการค้ามานานถึง
หนึ่งเดือนแล้ว

วันนั้นลู่อื่นเกอมาส่งพวกเขาถึงที่พร้อมทั้งรถม้าไว้ให้
หนึ่งคัน พอจากไปแล้วก็ไม่ได้มาเยี่ยมเยียนอีก

หลังจากผ่านเหตุการณ์ล้าสัตว์และพากันไปพบแม่หมอ
ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาก็กลายเป็นอ่อนไหวมากขึ้น

เรื่องบางอย่างเพียงรู้แค่นี้ก็พอ

ต่างรู้ว่าการรักษาระยะห่าง ปล่อยให้ต่างฝ่ายได้ใช้ชีวิต
ของตนเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง

อีกไม่นานจะใกล้สิ้นปี ร้านรวงต่าง ๆ เริ่มประดับประดา
โคมไฟ เพิ่มบรรยากาศแห่งการเฉลิมฉลองมากขึ้น

หนึ่งเดือนที่ผ่านมา ทั้งเหลียงชิงถิงและก๊อวินซีเดินทาง
ไปทั่วเขตชายแดน ทั้งตรอกเล็กตรอกน้อย แหล่งชุมชนค้าขาย
ไปจนถึงตลาดแผงลอยล้วนมีร่องรอยของพวกเขาทั้งสิ้น

ทั้งคู่ต่างไปไหนไปกัน เคียงคู่ไม่ห่าง ใช้ชีวิตหลังแต่งงาน
อย่างมีความสุขหวานชื่นรื่นรมย์ยิ่ง

นอกจากเครื่องปรุงรสลิบหอมหวานแล้ว ก๊อวินซียังได้
คิดค้นสูตรของว่างขึ้นมาอีกหลายชนิด

อาทิ นำเผือกที่นึ่งจนสุก แกะเปลือกแล้วบดละเอียด
คลุกเคล้ากับแป้งข้าวเหนียว ใช้มือปั้นให้มีลักษณะเป็นขาม
ใบเล็กแล้วนำไปต้มในน้ำเดือดจนสุก จากนั้นค่อยจุ่มลงใน
น้ำเชื่อมที่ทำจากน้ำตาลทรายแดง ตั้งกระทะใส่น้ำมันจนร้อน
ใส่น้ำมันบดละเอียด เติมหอมสับ หน่อไม้สับ ไข่ฝอยที่เตรียมไว้
ลวกหน้า ผัดรวมกับต้นหอมจนสุก เทใส่ในขามเผือกที่ผ่าน
การเคลือบด้วยน้ำตาลมาแล้ว สุดท้ายก็กลายเป็นสูตรอาหารที่
มีชื่อว่า ‘หวานไม่เลี่ยน’

ก่อนกินยังต้องโรยถั่วลิสงป่น เปลือกส้มและบิวสับละเอียด เป็นอาหารที่แม้จะเย็นชืดแล้วก็ยังสามารถเอาไปนั่งให้ร้อนแล้วนำมากินได้อีก

อีกชนิดหนึ่งก็คือน้ำกลีบส้มหวาน ชวนชิงกาน³ เนื้อพุทราไปคลุกเคล้ากับผงชิงเหยิน⁴ ราดน้ำผึ้งอีกเล็กน้อย สุดท้ายก็ออกมาเป็น ‘ผลไม้คลุกน้ำผึ้ง’

นำเม็ดบัวไปแช่น้ำจนนิ่ม ต้มให้สุกแล้วแช่น้ำเย็นอีกหนึ่งรอบ เทน้ำทิ้งไป นำไปผสมกับแป้งข้าวโพดแล้วหยอดลงกระทะทอดจนเหลืองกรอบ นำไปจุ่มในน้ำเชื่อมแล้วเอาขึ้น สุดท้ายโรยด้วยน้ำตาลผง ออกมาเป็น ‘เม็ดบัวหวาน’ ที่มีรสชาติหวานปนขมเล็กน้อย

ยังมีอีกสูตรหนึ่งชื่อว่า ‘ขนมซานเย่า’ นำซานเย่า⁵ ไปนึ่งสุกแล้วแกะเปลือกออก บดให้ละเอียด เติมน้ำผึ้งและแป้งข้าวเหนียว นวดจนเนียน จากนั้นก็ปั้นเป็นลูกกลม แต่ละลูกใส่ไส้ถั่วแดงแล้วม้วนให้เป็นทรงกลมอีกครั้ง ใส่ด้านในจะมีสองสี

³ ชวนชิงกาน คีนเอฟริคอตแห้ง

⁴ ผงชิงเหยิน คือผลอัลมอนด์

⁵ ซานเย่า ปัจจุบันเป็นสมุนไพรเรียกว่าห่วยซัว มีจำหน่ายตามร้านขายยาจีนทั่วไป

สื่อความหมายถึงความสนใจปรารถนา สุดท้ายก็นำไปใส่ในแม่พิมพ์ขนมปัง ออกมาเป็นลักษณะรูปดอกไม้

วันนี้ครบกำหนดอีกครั้ง สองสามีภรรยาจึงนั่งรถม้าออกจากบ้านแต่เช้าตรู่เพื่อนำเครื่องปรุงรสสิบล้อมหอมหวานในส่วนของครึ่งเดือนหลังไปส่งที่ร้านอาหารตงโจว

กัววินชีนำของว่างที่ทำด้วยตัวเองไปมอบให้เจ้าแก่เพื่อเป็นของกำนัลสำหรับวันขึ้นปีใหม่

พื้นที่เขตชายแดนนี้ แม้จะเป็นแหล่งรวมชาวภาคกลางไว้มาน้อย แต่วิถีชีวิตความเป็นอยู่ล้วนได้รับอิทธิพลจากชาวฮั่นมากกว่า

ต่อให้มีวัตถุดิบทุกอย่างอยู่ในมือก็มีน้อยคนนักที่จะสามารถทำของว่างเหมือนที่ชาวภาคกลางเคยกินได้

เมื่อมาถึงร้านอาหารตามเวลานัดหมาย สองสามีภรณาก็เดินผ่านประตูเล็กที่ทำยคร้วเข้าไป คนดูแลในครัวออกมาต้อนรับ หลังจากรับของแล้วก็ให้คนงานมาตรวจสอบ ส่วนตนไปเชิญเจ้าแก่เจียวออกมา

“โอ้ๆ นายท่าน เหนียงจื่อ พวกท่านช่างมีสัจจะยิ่ง มาส่ง
ของทุกครั้งมักตรงเวลาเสมอ”

เพียงไม่นาน แก้วแก้วเจียวก็พาคนออกมาต้อนรับ

วันนี้เขาสวมชุดยาวตัดจากผ้าไหมสีเขียวเข้มลาย
ค้างคาว ด้านนอกเป็นเสื้อคลุมแขนกุดสีน้ำตาลเข้ม บริเวณ
คอปกและไหล่กั้นด้วยขนจิ้งจอกหนาที่บ เป็นลวดลายที่ดู
หรูหรา แต่ก็ให้ความอบอุ่น แม้แต่แนวกระดูกก็เป็นรูปดอกไม้
ตูมซึ่งตกแต่งอย่างพิถีพิถันยิ่ง

“แก้วแก้วเจียวสบายดีหรือไม่”

เหลียงชิงถึงอมยิ้มพร้อมประสานมือทักทาย

“สบายดีๆ เออะๆ ทั้งสองเชิฐที่ห้องพิเศษก่อน” แก้วแก้ว
เจียวผายมือ นำสองสามีภรรยาเดินอ้อมจากด้านหลังขึ้นไปยัง
ห้องพิเศษของร้าน

ขณะจ่ายเงินงวดหลัง แก้วแก้วเจียวยังมอบตัวเงินห้าพัน
ตำลึงให้แก่เหลียงชิงถึงอีกหนึ่งปีกวพลงกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“นายท่าน นี่ก็ใกล้ถึงปีใหม่แล้ว ปกติเวลานี้ร้านเราจะขายดีเป็นพิเศษ ข้าจึงมีความคิดว่าคราวหน้าหากท่านกับฮูหยินมาอีก ช่วยเพิ่มจำนวนเครื่องปรุงรสเป็นหนึ่งในพันห้าร้อยห่อได้หรือไม่ เช่นนี้จะได้เพียงพอต่อการขายอาหารทั้งก่อนและหลังปีใหม่”

“เอ่อ...”

เหลียงชิงถึงมีสีหน้าลังเล ใจว่าเขาไม่ต้องการเงิน แต่ถ้าต้องเร่งผลิตเครื่องปรุงในปริมาณที่มากขึ้นจะทำให้ผู้เป็นภรรยาของเขายิ่งเหน็ดเหนื่อย

เมื่อเห็นว่าสามีไม่มีที่ท่าอันใด กุ๋ววินซีจึงส่งยิ้มพร้อมกับเดินขึ้นหน้า รับตัวเงินจากมือเถ้าแก่เจียว นางเล็กคิ้วเล็กน้อย ยิ้มอย่างอารมณ์ดีพลางบอกตน ก่อนจะกล่าวตอบ

“นี่ล้วนเป็นเรื่องเล็ก เพียงเครื่องปรุงรสหนึ่งพันห้าร้อยห่อเท่านั้น อีกเจ็ดวันข้างหน้า เราจะส่งให้ตามนี้”

“ดี ยอดเยี่ยมนัก”

เถ้าแก่เจียวดวงตาเป็นประกาย ยกนิ้วโป้งให้กุ๋ววินซี

ก่อนจะก้าวขึ้นรถม้า นางหันไปกำชับเจ้าแก้วเจียว

“เจ้าแก้ว วันนี้ข้านำของว่างสี่อย่างที่ทำได้ด้วยตัวเองมามอบให้ ถือเป็นของขวัญวันปีใหม่ เราไม่คิดเงิน เชิญทานกับลูกน้อง กินให้อิ่มหน้าเถอะ”

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นข้าต้องขอบคุณหนึ่งจื่ออย่างยิ่ง”

รอส่งจรถม้าแล่นไปไกลแล้ว เจ้าแก้วเจียวกลอกตาสองรอบ คว่าแซนเสี่ยวเอ๋อร์ผู้หนึ่งซึ่งวิ่งไปวิ่งมาพลางกล่าวเสียงดัง

“เด็ก ๆ เอาของว่างที่ฮัวเหนียงจื่อนำมาให้ข้าดูหน่อย”

เสี่ยวเอ๋อร์สองคนวิ่งกระหืดกระหอบกลับมา ในมือถือกล่องใส่อาหารคนละสองกล่อง วางลงบนโต๊ะเปิดฝาออก ทั้งสี่สันและกลืนล้วนพวยพุ่งสู่ประสาทสัมผัสของทั้งสามคน

ของว่างทั้งสี่ล้วนใส่เต็มจานซึ่งเป็นลวดลายใบเขียว มีทั้งสีขาว สีเหลือง สีแดง สีเขียว จับคู่เข้ากันอย่างเหมาะเจาะ ชวนให้น้ำลายสอทั้งสิ้น

เจ้าแก้วเจียวดวงตาเบิกโพลง รูม่านตาดำขยายกว้างจนแทบกลายเป็นรูปเหรียญเงิน เขาหิวยิบหวานไม่เลียนขึ้นมา พอ

เข้าปากก็กลืนลงท้อง อยากินต่อ แต่ก็เซ็ดปากก่อนแล้วถาม
เสียงเบา

“เมื่อครู่นี้ฮัวเหนียงจื้อได้บอกชื่อของว่างเหล่านี้ไว้
หรือไม่”

เสี่ยวเอ๋อร์ผู้หนึ่งเลียปากด้วยความตะกละพลางยื่นมือ
ออกมานับนิ้ว

“เมื่อครูที่ท่านกินไปมีชื่อว่า ‘หวานไม่เลี่ยน’ ส่วนขนม
สีขาวก็คือ ‘ขนมซานเย่า’ จานนี้เรียกว่า ‘เม็ดบัวหวาน’ ส่วน
จานนั้นคือ ‘ผลไม้คลุกน้ำผึ้ง’ ขอรับ”

“อืม เด็กสาวผู้นั้นช่างมีความสามารถนัก ทำอาหารเก่ง
คำขายก็เป็น ชำยังรู้จักวางตัว...” ถั่วแก่เจียวยิ้มแยมพร้อม
กล่าวชม กวาดสายตาไปทั่วโต๊ะแล้วจึงกล่าวต่อ

“พวกเจ้าสองคนนำทั้งสี่จานนี้ไปขายที่หน้าร้านแล้วบอก
ว่าเป็นของว่างในราชสำนัก สองอย่างนี้ขายจานละยี่สิบตำลึง
ส่วนหวานไม่เลี่ยนกับเม็ดบัวหวานคิดจานละสิบตำลึงก็พอ”

“หา” เสี่ยวเอ๋อร์สองคนตื่นตกใจพลางยื่นหน้ามา

“แต่ฮัวเหนียงจื๋อบอกว่าให้เถ้าแก่กับพวกเราแบ่งกันกิน
...”

เถ้าแก่เจียวหน้าบูตบึงทันควัน

“สั่งให้ไปก็รีบไป มิฉะนั้นจะหักเงินเดือนพวกเจ้า!”

กั๋ววินซีตรวจนับตัวเงินทั้งปีครบถ้วน อยู่ในรถม้าดีอกดีใจ
จนออกนอกหน้า

เหลียงชิงถึงควบม้าอยู่นอกรถเห็นเข้าก็พลันส่ายหน้า
พร้อมถอนหายใจ

“เฮ้อ เหนียงจื๋อของข้านับวันจะยิ่งโลภมากไปใหญ่แล้ว
ตัวเงินปีนี้นั้น เมื่อครู่ก็นับอยู่หลายรอบ ตอนนี้จะนับซ้ำอีก”

“อี” กั๋ววินซียกคิ้วพร้อมยกมือขึ้น สะบัดตัวเงินจนเกิด
เสียง ‘พื๊บ ๆ’ ออกมา

“ผู้ดีหวังในทรัพย์ หามาด้วยความสุจริต ข้าอยากได้เงิน
ก็จริง แต่ไม่ใช่คนหลายใจหรอกนะ”

เหลียงซิงถึงไต้ยิ่นก็หัวเราะ ก่อนกล่าวตอบ

“ยังจะหลายใจอีก เจ้ากลั้วรี หากกลั้วชายตาแลมอง
บุรุษอื่นนอกเหนือจากข้า ข้าจะลงโทษให้เจ้าตายเลย”

พูดถึงความตาย เขาย่อมไม่เขินฉานางอยู่แล้ว หากแต่
ใช้วิธีอื่นที่มีเฉพาะสามีภรรยาเข้าใจเท่านั้น

ก๊อวินซีไบหน้าแดงเรื่อ หลังจากเก็บตัวเงินแล้วก็ค่อยๆ
กระเถิบออกมานอกกระทมา พร้อมโอบกอดเหลียงซิงถึงจาก
ด้านหลัง จุมพิตติ่งหูของเขาแล้วเรียกด้วยเสียงอ่อนหวาน

“ท่านพี่เจ้าขา...”

เหลียงซิงถึงหันมาก็เห็นไบหน้าแฉล้มที่แดงเรื่อ น่ารัก-
น่าใคร่ตั้งลูกผิงกั้ว⁶ ที่สูงงอมเต็มที เหลียงซิงถึงอดใจไม่ไหวจน
ต้องหอมแก้มไปหนึ่งที ถือเป็นการให้รางวัลแต่การประจบของ
นาง

⁶ ลูกผิงกั้ว คือแอปเปิล

เทียบกับภาคกลาง วัฒนธรรมของชื้อคล้ายจะเปิดกว้างมากกว่า การแสดงความรักระหว่างหนุ่มสาวในที่สาธารณะจึงไม่ทำให้ผู้อื่นมองด้วยสายตาจนนแต่ประการใด

แต่จำเพาะในยามนี้ จู่ๆ ความเยียบเย็นก็แผ่ไปทั่วแผ่นหลังจนเหลือซิงถึงไบหน้าเปลี่ยนสี รู้สึกว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น

“เหนียงจื่อ...”

เขาผลักรางออกเบาๆ พลังกวาดสายตาไปรอบข้างด้วยความระมัดระวัง

“ท่านพี่ ทำไมหรือเจ้าคะ”

ก๊อวินซีพลอยตกใจเมื่อเห็นเขาหน้านี้ว้าวหมด นางเองก็หุบยิ้มทันควัน ถามด้วยสีหน้าตื่นเต้น

สายตาคมกริบของเหลียงซิงถึงสำรวจไปรอบข้าง มองผ่านผู้คนที่หลบทางให้รถม้า บ้างก็เดินทอดน่อง บ้างก็เดินกะเผลกกะเผลก บ้างก็หาบข้าวของ บ้างก็ตะโกนโหวกเหวกเชิญชวนให้ซื้อของ ซึ่งเป็นพฤติกรรมปกติไม่ผิดแผกอันใด

สีหน้าตึงเครียดจึงค่อยผ่อนคลายลงบ้าง เหลืองชิงถึงยิ้ม
อ่อนโยน ตบหลังมือก๊อวินชีพร้อมกล่าวเป็นเชิงปลอบใจ

“ไม่มีเรื่องอันใด อากาศหนาวมาก เจ้ากลับเข้าไปนั่งใน
รถม้าตังเดิมเถิด เรายีบกลับบ้านจะดีกว่า”

“อ้อ ได้...”

ก๊อวินชีรับปากจึงมำพลงมุดตัวเข้าไปในรถม้าต่อ

เหลืองชิงถึงตัวได้แล้ว ม้าเปลี่ยนฝีเท้ากลายเป็นวิ่งเหยาะๆ

ระหว่างทางที่ขรุขระ เหลืองชิงถึงนั่งเฝ้ายามพร้อมกับคิด
ในใจ

น่าแปลก ความรู้สึกหนาวสะท้านที่แผ่นหลังเมื่อครู่เป็น
สิ่งที่ไม่ได้สัมผัสมานาน

คล้ายกับมีคนสะกดรอย ตามติดเป็นเงาตามตัวกระนั้น
มันเป็นเพราะเหตุใดกันแน่...

บทที่ 391 ตามหา

พบแล้ว (2)

หิมะนอกหน้าต่างตกหนักจนปลิวว่อนไปทั่วฟ้า ลมยิ่ง
กระโชกแรง

ในบ้านมีเตาถ่านแผดเผาแรงกล้า

ก๊อวีนชีวางกรรไกรลงพร้อมคลี่งานตัดกระดาษเป็นรูป
นกนางเขนฉลองตรุษออกมา จากนั้นก็ลงทาบที่หน้าต่างซึ่ง
กลายเป็นขาวโพลนไปหมด

พรุ่งนี้จะเป็นวันที่หนึ่งของศักราชใหม่ มองไปก็เห็นหิมะ
ขาวโพลนอยู่เบื้องหน้าจนกลายเป็นทิวทัศน์ที่อลังการยิ่ง สมกับ
คำกล่าวของชาวภาคกลางที่ว่า

ปีใดหิมะอุดมเก็บเกี่ยวยิ่งสมบูรณ์

เหลืงชิงถ้งยีนอยู่หน้าประตู แฉ่มประตูออกเป็นชอกเล็ก ๆ
ทันใดนั้นก็มีสายลมแรงพร้อมอากาศหนาวเย็นพัดกรุเข้ามาใน

ห้องจนเตาถ่านเกิดเสียง ‘เปรี้ยะๆ’ ดังลั่นพร้อมประกายไฟพุ่ง
สูง

เขารีบปิดประตูในบัดดล ถอยกลับมา นั่งข้างโต๊ะพลังงาน
จอกสุราขึ้น

สุราบ๊วยที่อุ่นร้อนมา พอดื่มลงท้องไปหนึ่งจอก ใบหน้า
ขาวผ่องของชายหนุ่มก็ค่อยๆ แลดูมีเลือดฝาดขึ้นบ้าง

เขาจึงลุกขึ้นยืนพร้อมกล่าวต่อภรรยา

“ให้เข้าไปดีกว่า การส่งสินค้าของเราไม่เคยคลาดเคลื่อน
วันนี้ถือเป็นวันสุดท้ายที่เราต้องส่งเครื่องปรุงรสไป ไม่ควรให้
ผู้อื่นเสียเวลารอคอย”

ก๊อวินชีนั่งไขว่ห้างอยู่บนเตียงเตา ดวงตาใสแวววาว
กะพริบเล็กน้อย

“หิมะข้างนอกยังไม่หยุดตก รออีกวันหนึ่งเถิด อย่างไรก็ตาม
เสียช่วงนี้อากาศก็ไม่ดี ลูกค้าร้านอาหารคงจะมีไม่มากนัก
พวกเขายังมีของเหลือในมืออีกมาก เราไปส่งช้าแค่หนึ่งวันคง
ไม่มีผลกระทบต่อการค้าขาย”

เหลียงชิงถึงเดินมาใกล้พร้อมนั่งลง โอบไหล่ภรรยาไว้
หลวมๆ ก่อนกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน

“เอาเถิด พรุ่งนี้จะเป็นวันขึ้นปีใหม่อแล้ว ข้าก็อยากอยู่กับ
เหนียงจื่อให้มีความสุข ซุกอยู่ในผ้าฉนวนนอนให้สบายสักครึ่งเช้า
มือเท้าเราก็นอนอุ่นไฟพร้อมชมหิมะ ตอนบ่ายไปเดินเล่น
ตลาดนัดยังมีความสุขมากกว่า ดีกว่าตื่นมาแต่เช้าแล้วฝ่า
ลมหนาวไปส่งของให้ผู้อื่น”

กั๋ววินซีเอียงศีรษะคิดทบทวน รู้สึกว่าสามีพูดจามีเหตุผล
จึงเหยียดริมฝีปากแล้วส่งยิ้มให้เขา

“เช่นนั้นท่านจงรอสักครู่ ข้าจะเปลี่ยนเสื้อกันหนาวอีกตัว
แล้วไปกับท่าน”

เหลียงชิงถึงกอดตัวนางไว้พร้อมส่ายหน้า แว่ตาอ่อนโยน
“อย่าดี๊ ข้างนอกหิมะตกหนัก เจ้ารออยู่ในบ้านแล้วตั้งหม้อไฟ
รอไว้ดีกว่า”

กล่าวจบก็ลุกขึ้นจากเตาเตี๋ยง

ก๊อวินซีเบะปากด้วยความไม่พอใจ มือน้อยจับชายเสื้อ
ของเขาไว้พลางกล่าวเสียงเง้งอ

“ท่านพี่...”

เหลียงชิงถึงยืมพลางโน้มตัวลง จุมพิตบนหน้าผาก
เกลี้ยงเกลตาของภรรยา กล่าวพลบโยนนางว่า

“จงเชื่อข้า อย่างมากไม่เกินครึ่งชั่วยาม ข้าจะกลับมา
คืนนี้ข้ายังต้องปรนนิบัติเหนียงจื่อให้หน้าใจอีก”

“เซี่ยวนัก” ก๊อวินซีเข้าใจความหมายจึงยิ้มขวยเขินแล้ว
ผลักเขาออก ก่อนจะหิ้วรองเท้าลงจากเตาเตี้ย

“ข้าจะช่วยใส่กล่องให้ท่าน บนเตายังอุ่น ‘ไซสี่ฟุ’⁷ กับ
‘ข้าวแปดสมบัติห้าธัญพืช’ อยู่ ประเดี๋ยวท่านนำไปที่ร้านด้วย
ถือเป็นการอวยพรปีใหม่ให้ทุกคน”

“ได้”

⁷ ไซสี่ฟุ คือเป็นไซที่ใส่เครื่องต่าง ๆ ลงข้างใน มักกินในเทศกาลขึ้นปีใหม่

เหลียงชิงถึงรับปากพร้อมเอี้ยวตัวมาประทับรอยจุมพิตลงบนริมฝีปากจิ้มลิ้มของนางเนิ่นนาน

เขามองนางด้วยความรัก จู่ๆ ก็กล่าวขึ้น

“เชื่อข้าเถิดนะ หลังปีใหม่ให้ตัดขาดการค้าขายกับร้านอาหารนั้นเสีย ตัวข้าเองไม่มีปัญหา แต่เห็นเจ้าเหน็ดเหนื่อยทุกวัน ข้าก็ไม่อาจทนดูได้”

“ที่จริงเมื่อรวมเงินเก็บที่มีกับรายได้ที่หามาได้ในช่วงนี้ก็เพียงพอให้พวกเราใช้ไปถึงรุ่นหลานเสียด้วยซ้ำ เจ้าจะทำเพื่ออันได้อีก”

ก๊อวินซี่ยิ้มเจื่อนเล็กน้อย จับแขนสามีแกว่งเบาๆ พร้อมกล่าวเสียงหวาน

“ข้าเชื่อฟังท่าน เดิมทีก็ไม่ได้คิดเรื่องกอบโกยเงินทองเพียงเห็นว่าสูตรอาหารที่แม่ข้าคิดค้นไม่เหมือนผู้ใดจึงอยากเผยแพร่ให้ผู้คนได้รู้มากขึ้นก็เท่านั้น หากมีคนชื่นชมเยอะๆ ก็ยิ่งแสดงว่ามีคุณค่า”

เหลียงชิงถึงใช้นิ้วเกลี้ยไรผมของกั๋ววินซี มองนางด้วยความรักสุดซึ้ง

“การแสดงความค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีอีกหลายวิธี ไม่ต้องให้เราทุ่มเทแรงกายแรงใจด้วยตัวเอง เจ้าเหินดเหิน้อยเช่นนี้ เมื่อใดจึงจะมีลูกให้ข้าได้สักทีเล่า”

กั๋ววินซีก้มหน้าพลงกล่าวเสียงเบา

“เช่นนั้นรอไว้หลังปีใหม่ ข้าจะไปคุยกับเจ้าแก่เจียว ขอราคาที่เหมาะสม จากนั้นก็ขายสูตรผลิตเครื่องปรุงรส สิบหอมหวนให้เขา หลังจากนั้นข้าจะเป็นเพียงแม่ศรีเรือน อยู่บ้านดูแลครอบครัวและมีลูกให้ท่านดีหรือไม่”

“ดียิ่งนัก”

เหลียงชิงถึงอบอุ่นใจยิ่ง ดึงมือกั๋ววินซีขึ้นมาจูบอีกหนึ่งที จากนั้นก็ไปเปลี่ยนเป็นชุดกันหนาวบุฝ้ายลายบุปผาสีฟ้าคราม คลุมด้วยเสื้อขนจิ้งจอกอีกตัวแล้วเดินไปกลางลานเพื่อขึ้นรถม้า

กั๋ววินซีแหวกมุ้งแล้วเดินไปนอกห้อง เปิดฝาท้าไม้ไผ่ ซึ่งมีควันคุดุ่น

ข้างในมีไข่สีฟ้าสองโถและข้าวแปดสมบัติห้ารัฐพีชอีก
หนึ่งโถ

วิธีการทำไข่สีฟ้าก่อนข้างยุ่งยาก เป็นหนึ่งในสูตรอาหาร
รสเด็ดที่มีอยู่ในตำรา ‘เงินจ้วนหลินหลางลู่’ ของเผยหูซือ

เลือกไข่ห่านที่สมบูรณ์มาฟองหนึ่ง เจาะรูเล็กๆ ปล่อย
ไข่แดงและไข่ขาวให้ไหลออกครึ่งหนึ่ง จากนั้นค่อยใส่ข้าวเหนียว
ที่แช่จนพองลงในรูนั้น ตามด้วยชาหมูรมควันสับ เนื้อปลาบด
เนื้อหอย หน่อไม้สับละเอียด เหยาะเกลือเล็กน้อย จากนั้นค่อย
วางลงในเตาหนึ่ง

เวลาจะกินก็แค่เคาะเปลือกไข่ให้แตกแล้วควานสิ่งที่อยู่
ข้างในออกมาก็พอ

เคล็ดลับสำคัญในการทำอาหารชนิดนี้คือการคุมไฟและ
กะเวลาให้พอเหมาะ

หากใช้ไฟอ่อนไป หนึ่งด้วยเวลาไม่นานมาก ข้าวเหนียวที่
อยู่ภายในก็จะแข็งกระด้าง

แต่ถ้าใช้ไฟแรง นึ่งนานเกินไป เปลือกไข่ไม่อาจทนความร้อนก็อาจเกิดการแตก ทำให้ออกมาไม่น่าชม

ขณะที่การทำข้าวแปดสมบัติห้ารัฐพีชกลับง่ายกว่ามาก เพียงนำขามเล็กมาใบหนึ่ง ทาน้ำมันที่ก้นขาม ใส่เม็ดบัวแห้งลงไป ตามด้วยผลไม้ตากแห้ง บัวลอยใส่ถั่วหวานและก๊วยฮวาชั้นบนสุดโปะด้วยข้าวเหนียวและน้ำตาลกรวด จากนั้นค่อยนำไปนึ่ง

ก๊วยวินชีนำกล่องอาหารมา หยิบไข่สี่ฟองแปดฟองใส่ลงไป
ในนั้น

นางสะบัดมือที่จับของร้อนจนแดงเรื่อ จากนั้นก็วางข้าวแปดสมบัติลงไปอีกแปดขามลงในกล่องอาหารที่มีถึงสามชั้น พร้อมทาน้ำผึ้งลงบนข้าวเหนียวหอมนุ่มแล้วโรยด้วยเมล็ดงาดำ เปลือกส้มฝอยแต่งหน้า จากนั้นค่อยเอาผ้าห่อกล่องใส่อาหารให้มิดชิด

รุ่งเช้าหิมะโปรยไปยังกลางเรือน เท้าเปลือยเปล่าจมลงไป
ในกองหิมะ

ก๊อวินชีนำกล่องอาหารใส่เข้าไปในรถม้า ขณะมอง
ท้องฟ้าที่ขมุกขมัวก็รู้สึกไม่สว่างใจนัก

“ท่านพี่ ให้ข้าตามไปด้วยเถิดนะ”

นางดิงเสื่อคลุมของเหลิ่งชิงถึงไว้ กระทั่งตัวเองก็
ไม่เข้าใจว่าเหตุใดวันนี้ตนจึงดูอ้อยอิ่งรำไรถึงเพียงนี้

อาจเพราะหิมะตกหนักและลมแรง ยามนี้นางความรู้สึก
สังหรณ์ใจประหลาดกำลังผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็วในใจ ทำให้
ไม่สบายใจยิ่ง

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะรีบไปรีบกลับ”

เหลิ่งชิงถึงยังคงกล่าวเสียงเบา ในปากมีควันขาวพวยพุ่ง
ออกมาเป็นระยะ

เขายกมือน้อยหนาวเย็นจนแดงเถือกของภรรยาจ่อที่
ริมฝีปากแล้วเป่าเล็กน้อย ใบหน้าหล่อเหลาถูกกั้นด้วยม่านหิมะ
ทำให้ก๊อวินชีมองเห็นไม่ชัดเจน

และแน่นอนว่านางยิ่งกังวลใจมากขึ้น

แต่เมื่อสามียื่นกรานจะไปส่งของให้ได้ นางก็จนปัญญา
จะห้ามปราม ได้แต่ก้มหน้าเปิดประตูลานบ้าน ปล่อยให้รถม้า
ออกไป

สามีหันมาส่งยิ้มให้นางพร้อมโบกมือ

“เข้าบ้านไปเสีย รอข้ากลับมา”

รถม้าค่อย ๆ วิ่งห่างไปไกลท่ามกลางหิมะ ทั้งรอยล้อลึก
เป็นสองแถวอยู่บนถนนที่ว่างเปล่า

เหลียงชิงถึงเอนหลังไปที่ประตูรถม้า เดินทางไปท่ามกลาง
หิมะขาวโพลน

ลมหนาวพัดแรงจนม้วนเอาเกล็ดหิมะที่ตกลงพื้นให้
ขึ้นมาปะทะที่ตัวเขาอีกครั้ง

ในรถม้าแขวนเตาถ่านโลหะอยู่ใบหนึ่ง ส่วนในมือก็ยังมี
ถุงร้อนที่เมื่อครู่เหนียวจืดเพ็งให้มา ร่างกายสวมเสื้อที่ทำจากขน
จึงจอกจึงไม่รู้สึกรหนาวแต่อย่างใด

เนื่องจากหิมะลงแต่เช้า ร้านค้าสองข้างทางจึงเปิดแล้ว
ไม่มากนัก ถนนทั้งเส้นดูเงียบเหงา ไร้เงาผู้คนสัญจร

เหลียงชิงถึงเคยไต่ยีนหญิงชาวบ้านพูดคุยกันว่า ขึ้นปีใหม่มักต้องซื้อเครื่องประดับชิ้นใหม่ จึงคิดว่าหลังจากส่งของเสร็จจะไปดูที่ร้านขายเครื่องประดับ หาซื้อปิ่นปักผมให้กู่อวิ้นซีสักสองเล่ม หรือไม่ก็เป็นดอกไม้ผ้าประดับเรือนผมก็ยังดี

ยังต้องไปร้านขายเครื่องประทีนโคม หาแป้งผัดหน้าดีๆ ใ้นางใช้ รวมไปถึงดินสอเขียนคิ้วด้วย

นึกได้ว่าองค์หญิงอันเหอเคยมอบผ้าแพรให้อีกสิบกว่าพับ รอไว้พຽ່งนี้เช้าค่อยพาอวิ้นซีไปร้านตัดเย็บซื้อดั่ง ตัดเสื้อผ้าใ้นางใหม่สักสองสามชุด ตามด้วยซื้อของใช้ในวันขึ้นปีใหม่

สมัยก่อนเขาเป็นขุนนางอยู่ในวัง ถึงวันตรุษวันสารทคราใดมักมีปาวไพร่คอยเตรียมการให้เสร็จสรรพ ไม่ต้องใ้คอยสั่งแม่แต่น้อย

แต่บัดนี้กลับต้องทำด้วยตัวเอง นอกจากความกระตือรือร้นแล้ว แท้จริงขั้นตอนมีอย่างไรบ้าง เขาก็ไม่ค่อยรู้นัก คงต้องกลับไปหาหรือกับอวิ้นซีอีกที

เหลืงซิงถั่งอยู่บนรถม้า นั้งคิถสระตะถั่งเรื่องต่างๆ ที่
ตั่งจัตเจงในวันขึ้นปีใหม่พลางทอดสายตาไปไกล เห็นแต่หิมะ
ขาวโพลนเวื้งว้างไร้ที่ลื้นสุด

และแล้วทางเดินขาวโพลนก็มีหลายคนเดินมาไกล
ท่ามกลางอากาศหนาวเย็นถั่งเพื้งนี้ แต่ละคนกลับสวมเสื้อฝ้า
บางๆ เดินห่อตัวอยู่ท่ามกลางหิมะ สีหน้าแลดูเคร่งเครียด ท่าที่
สะบักสะบอม

ทันใดนั้นหน้าตาของเหลืงซิงถั่งก็กระตุกอย่างแรง

ท่ามกลางหิมะที่ตกหนัก เขากับคนกลุ่มนั้นเข้าใกล้กัน
มากขึ้นเรื่อยๆ จนเห็นใบหน้าแต่ละคนได้ชัดเจน

คู่ชายหญิงที่อยู่ด้านหน้าสุดนั้นมีไซ้ถ้ำแก่เจี๊วแห่ง
ร้านอาหารตงโจวและซ้อเถียนซึ่งเป้นเจ้าของบ้านเช่าหอรกัรี้

แต่ไม่รู้เพราะสาเหตุใด ทั้งคู่ต่างมีอาการตัวสั่นงันก
สีหน้าผิดปกติยั้งพอว่า แต่อยู่ท่ามกลางหิมะหนาวเหน็บแท้ๆ
กลับมีเหงื่อออกเต็มหน้า น่าสงสัยอย่างมาก